Artistul unei vieți care își asumă nemurirea

On Iulie 10, 2019

Învață să creezi mediul necesar pentru relevarea sentimentelor tale profunde, conferind credibilitate și consistență timpului pe care îl dedici imaginii "Celuilalt".

Încerc să-mi raportez percepția asupra lumii la maturitatea unei vieții trăite cu bune și cu rele, concepută în contemplația încărcată de nostalgie și vis a unui trandafir roșu, Double Delight, văzut că un personaj cu o structură interioară de natură kafkiană. Constrâns de modul de receptare al artei într-un context favorabil creației, mă simt din ce în ce mai atras, mai învăluit de misterul acestei legături despre care aș vrea neapărat să vă povestesc.

Conexiunea cu arta se întrevede la nivel de excelență în transformarea unui moment de reîntoarcere a spiritului de inovație într-o poveste care se țese fără întrerupere la nivel de durată de viață a unui trandafir care își trăiește, plin de glorie, fiecare secundă ca și când ar trebui să aducă la îndeplinire un proiect veșnic. Există un suflet în acest trandafir, dincolo de formă, culoare, parfum, prospețime, manifestându-se activ în mesajul unei realități mai cuprinzătoare decât orice alt stil de scriere, decât orice religie majoră a lumii, decât orice experiență de frumusețe și vizualitate.

În ceea ce privește oglindirea reală a vieții naturii în spiritul meu, simt că mă rătăcesc într-un labirint a cărui ieșire este indicată vag prin semne stranii, de cele mai multe ori ignorate de tăria amintirilor care ghidează fiecare om spre o lume mai bună, o lume confirmată de vizualizarea unei imagini care se pretinde a fi importantă și pozitivă pentru realizarea ideii de "eternitate".

Nevoia de a mă destăinui urmărește conceptualizarea și modelarea imaginii despre un "Celălalt" prea puțin luat încă în seamă de restul lumii, dar mereu prezent în sufletul meu. Se pare că, în fața eternității, trandafirul meu poate produce orice metamorfozare, îi rezistă orice relație cu lumea, cu lucrurile ei, cu orice gânduri ascunse, cu simțirile unei inimi care continuă să bată într-o ființă supremă, mereu aflată deasupra celorlalte, cu orice asociere posibilă care ar induce opinia că hazardul poate influența termenii tranziției de la efemer la însemnătate.

Leadership: Poți să te integrezi într-o imagine suprapusă peste imaginea originală, aducând în prim-planul unei vibrații de ecou al procesului creativ acea conexiune formată între considerentul "Nu pot să uit de ceea ce simt, de fapt" și îmbrățișarea unui fapt particular?

Ideii de eternitate i se pretează valențele artistice ale unei opere desăvârșite pe care un Creator Absolut, în largi trasări de pensulă, folosind doar câteva tonuri de culoare, reușește să-și grăbească intrarea într-o altă lume, în alt spațiu-timp, în altă încăpere a memoriei. Umbrele și luminile de care arta se simte legată, experiența unei explorări de proiecții simbolice, promisiunea alterității, revelarea unor conexiuni la distanță, toate devin un fel de realitate enigmatică, în care fiecare lucru este însăși contrariul său, suspendat între real, imaginar și plauzibil.

Trandafirul este emblema unei treceri de la ceva la altcineva, de la ceva în întregime necunoscut la ceva care se constituie drept esență a unei vieți cu semnificație. Artistul, drept o repetiție în alb-negru a acelorași obsesii tematice, își limpezește cel dintâi sentimentele scoțând în evidență, în îmbrățișarea unui *fatto particolare* , acea stare de "nonfinito", de suspendare între plauzibil și real, între firesc și misterios.

Cumva, simt întreaga ostenire a trandafirului în fața timpului, încercând a se face mulțumit de chipul unei lumi trecătoare prin vocea egipteanului Sinuhe pe care Mika Waltari îl surprinde în toată splendoarea unei istorii zbuciumate:

"Nu pot să uit de ceea ce simt, de fapt. Așa că mă văd pe un drum pietruit, despre care nu știu unde duce, dar rămân pe el câtă vreme o fac cu sufletul încărcat, cu mintea plină de praf și trăiri deșarte, plină amintiri apăsătoare. Inima mea este obosită din cauza povestirii, care m-a făcut să-mi trăiesc viața pentru a doua oară. Trupul meu este ostenit. Tânjesc după odihna eternă. Poate că nu sunt fericit, dar nici nefericit nu sunt din cauza singurătății mele. Poate că am fost mai singur și mai departe de oameni când am trăit printre oameni, fiindcă le-am văzut faptele și am înțeles deșertăciunea faptelor lor. Sunt deșarte toate faptele oamenilor."

Îmbrățișarea unui fapt particular rezonează cu producerea unei variante de realitate de tipul: "o trăire a unui eveniment rămas în amintire", camuflat într-o experiență de viață plină de învățăminte.

Arta se substituie, în acest caz, unei concepții despre ființa umană în ansamblul resorturilor adânci ale unei stări de spirit despre care nimeni nu poate să pretindă că ar fi trecătoare, în direcția materializării unor reflecții personale care luminează anumite cute ale personalității artistului surprins în ipostaza de contemplator al societății, al vieții, al propriilor virtuți.

Pentru a înțelege limbajul trandafirului, menirea pe care el și-o acordă într-o lume cercetată doar cu ochi de artist, am utilizat convenția clasică de redare a perspectivei unei ființe omenești, creând un sentiment de similaritate - "am mai fost aici, am mai sfârșit așa" - ca un fel de ghid al imprimării unui stil durabil de inspirație asupra unei existențe sădită în chip „natural", într-o anumită spontaneitate a sensibilității, creatoare de plăsmuiri revelatoare.

Am îndurat, prin aceasta, chinul de a transcende o realitate compromisă de reprezentarea unei lumi trecătoare, ale cărei înțelesuri se prefac în rostul de a sluji, sub semnul credinței și al rațiunii, unei opere care cere întruparea vieții în concordanță cu natura. Pentru că viața arată altfel în inima unui trandafir "Double Delight" și eu am văzut□o, ca nimeni altcineva, mărturisind despre ea că este compatibilă cu viața unui artist care a pășit curajos pe un tărâm nou, având aspirații cutezătoare, în timp ce recunoaște că opera nu-i va fi încheiată niciodată.

Leadership: Poți să-ți formezi o personalitate distinctă pe direcția generală a unei vieți care se contemplă pe sine în fiecare moment și în care backgroundul devine "trend majoritar" în orientarea creației spre o nouă interpretare?

Timpul măsurat în secole, pe care trandafirul meu l-a cunoscut de-a lungul unui drum livresc, se revelează ca un exemplu din viața unui estetician care inovează actul de creație printr-un monolog pe care eu însumi, atât de preocupat de frumos, îl trăiesc cu atâta putere în paginile romanului "Exuvii" al scriitoarei Simona Popescu:

"Nu timpul trecut, timpul pierdut îl cauți tu – că nu-i nimic trecut, nimic pierdut, ci un sens în încâlceala asta din care te hrănești și care te destramă. E unitatea unei ființe – veche și nouă, un soi de coral uman înmugurit, tot mai tânăr și tot mai bătrân. Nu, nu timpul pierdut, ci timpul paralel, neliniștitor ca un vis care e și nu e cu totul al tău, care e și nu e adevărat. Şi care-și continuă lucrarea. Nu din amintiri ești făcut – amintirea pasivă, ornamentală, consolatoare și funebră – nu din vestigii. N-ai o istorie. Prezent absolut (și abstract), cum abstract și prezent e timpul pietrificat în conglomeratul străvechi care poartă în pântecul lui sediment și cochilii marine."

Creația care face cinste mereu interpretării surprinde acel spirit al timpului a cărui expresie organică originară este dată de vizualizarea amintirilor apărute în apropierea unei trăiri care se aseamănă cu o alta, de care ai mai fost legat o dată, atunci când viața pare a se contempla ca o realitate pe care nu o poți părăsi.

În ceea ce privește opera unui artist pe care n-ar putea-o șterge nici trecerea timpului, putem spune că backgroundul (fiorul vieții) devine "trend majoritar" în materie de sugestivitate atunci când realitatea la care te raportezi devine o închisoare, și numai mintea te poate elibera, făcându-te să înțelegi mai bine cine ești.

Leadershipul este o evaluare a timpului trecut, prezent și viitor, din perspectiva unei experiențe de viață pe care o trăiești prin intermediul Egoului, prin ceea ce ești pregătit să suporți emoțional și revelator atunci când devii inspirație pentru alți oameni.

Artistul unei vieți care își asumă nemurirea este copia fidelă a unei imagini care poate fi oricând înlocuită cu o alta, care la rândul ei poate primi o altă interpretare, în cuprinsul unei vieți care se desfășoară asemenea unei creații, în forme inedite de expresie.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-unei-vieti-care-isi-asuma-nemurirea.html